

Holló József

Estefelé

Kicsorbult a fények éle
a homályszerű messzeségbe.
Földre huppant kertek mögött
hegyek hónalja füstölög.
S a szél gyürkészelt alkonyárnyba'
süldő lányok csupasz válla
megborzong libabőrösen.
Még izzik a Nap széle vörösen,
de úgy csüng már a táj felett
az alkony – mint alacsony mennyezet.
a döbbenet fogódzó kínjai.
Sóhajt a Bükk-alja. És a Miatyánk,
mint földre hullott kő kopog.
Ő elmegy... de versei itt maradnak ránk.

Szeptember végi

Fakuló színbe fúlt távolságok
még szőnek a szökő nyár eszmerongyát,
de a gyülekező hűvös szelek
a határok hitét szétlopkodják.

Szőlődombokon kóborló kétely
tétova szívvel vágyna még
ám a ritkuló lombok leghegyén
felgyulladt tüzek lángja ég.

E könnyű tékozlás bánatával
visszfények langya képzeleg,
körbekerített kertek felől
a hullt szilva cefreízt émeleg.

Undorral szaglik a rothadás.
Messzik széle közt csorbult háttér
lapul a párák bozótjában
s bűnös kezével nyúl a tájár'

a cselszövő múltás néma éhe.
Csendtöprengésekre csüng az ág
és rejtene halott magzattal terhes
vajúdó ölet - az ősvilág.

Te szeptember végi csalóka látvány,
oly fáradtan lóg rád a horizont
és a nyár kín-gyönyör maradékán
a csüggedés ködökből zászlót bont.